

Til stk. 3.

I lovforslaget anvendes i vidt omfang begrebet »kreditor«, og justitsministeriet har derfor fundet det hensigtsmæssigt i selve lovteksten at medtage en definition heraf. Definitionen svarer til den definition, som kreditkøbsudvalget har opstillet, jfr. betænkningen s. 55.

Til § 2

Bestemmelsen svarer til § 2 i betækningsudkastet, jfr. betænkningen s. 58–59.

Stk. 1 definerer, hvornår der foreligger køb med ejendomsforbehold, og svarer i det væsentlige til den gældende afbetalingslovs § 1, stk. 1, men omfatter i modsætning til den nævnte bestemmelse alle køb med ejendomsforbehold, uanset om betalingen skal erlægges i afdrag.

De særlige regler om køb med ejendomsforbehold er samlet i lovforslagets kapitel 3.

Efter stk. 2 anses også visse lejekontrakter som køb med ejendomsforbehold, hvis det må antages at have været meningen, at modtageren af tingen skal blive ejer af den. Bestemmelsen svarer til den gældende afbetalingslovs § 1, stk. 2, og vil ligesom denne indebære, at loven kan finde anvendelse på visse aftaler om leasing. Afbetalingslovens anvendelse på leasingaftaler har i første række været kritiseret på grund af lovens krav om mindsteudbetaling. Dette problem vil blive løst, hvis mindsteudbetalingskravet alene bliver opretholdt for køb med ejendomsforbehold, som er forbrugerkøb, jfr. lovforslagets § 19 og de almindelige bemærkninger under pkt. 7.c.

Til § 3

Bestemmelsen, der svarer til § 3 i kreditkøbsudvalgets lovudkast, definerer, hvad der skal forstås ved kontokøb. Kontokøbet, som ikke tidligere har været lovreguleret, omfattes dels af de almindelige bestemmelser i lovforslagets kap. 2 og 5 og dels af særreglerne for kontokøb i kap. 4.

Det karakteristiske ved kontokøbet er, at der er tilsagt køberen en løbende kredit, der kan udnyttes til køb i en bestemt eller bestemte forretninger. Om den nærmere forståelse af begrebet henvises til betænkningen s. 59–60.

Er kreditgiveren ifølge kontoaftalen sælgeren selv, som det f. eks. er tilfældet ved konti i stormagasiner, foreligger der, hvad der kan betegnes som et »internt kontosystem«. Er kontoaftalen indgået med en kontoorganisation, og købet med en handlende, foreligger der et »eksternt kontosystem«.

Der er i så fald tale om et »oprindeligt trepartsforhold«, jfr. bemærkningerne til § 1, stk. 2, nr. 2.

Kontoaftalen skal være indgået senest samtidig med købet.

Til § 4

Bestemmelsen svarer med en enkelt ændring (tilføjelsen af stk. 3) til § 4 i betækningsudkastet.

Til stk. 1.

Loven gælder principielt alle kreditkøb. § 5 undtager dog visse kreditkøb, og efter § 6 har parterne i køb, som ikke er forbrugerkøb eller køb med ejendomsforbehold, adgang til at aftale, at loven ikke skal finde anvendelse.

Til stk. 2.

Den beskyttelse, lovforslaget giver kreditkøberne, er størst ved forbrugerkøb, og en række af lovforslagets bestemmelser angår derfor kun forbrugerkøb. Dette gælder lovforslagets §§ 8, 9, 10, 13, 17, 19, 23, 28, stk. 2, og stk. 3, 4. pkt., § 32, stk. 2, §§ 33, 34, 39 og 40. Som omtalt i afsnit 7.b. i de almindelige bemærkninger finder justitsministeriet det i den forbindelse vigtigt at opnå en entydig forbrugerdefinition i den civile lovgivning om forbrugerbeskyttelse. Lovforslagets forbrugerdefinition, hvis købet ikke er et kontokøb (nr. 1), er derfor udformet i overensstemmelse med definitionerne i rentelovens § 7, stk. 1, dørsalgslovens § 1, stk. 2, og købelovens § 4 a. Lovforslaget indeholder derudover en særlig forbrugerdefinition for kontokøb (nr. 2).

Til nr. 1. Afgrænsningen af forbrugerkøb sker ved en beskrivelse af parterne i aftalen. Sælgeren skal være en erhvervsdrivende, der handler som led i sit erhverv. Køberen – forbrugeren – beskrives gennem sit formål med købet. En forbruger er en person, der har købt en genstand, der hovedsagelig er bestemt til ikke-erhvervs-mæssig anvendelse, dvs. privat brug eller forbrug. For at et køb kan anses for et forbrugerkøb, kræves dog yderligere, at sælgeren vidste eller burde vide, at det købte hovedsagelig var bestemt til ikke-erhvervs-mæssig anvendelse for køberen. Bevisbyrden for, at et køb ikke er et forbrugerkøb, påhviler kreditor, jfr. lovforslagets § 7.

Med hensyn til den nærmere forståelse af de enkelte led i definitionen henvises til betænkningen s. 60–62.

Kreditkøbsudvalget nævner s. 60 i betænkningen, at som forbrugere kan kun anses fysiske per-